

[A. C. Mortensen.]

komme ind paa det nu. Jeg skal blot sige med Hensyn til Indskuddene i Sparekasserne, at naturligvis er en hel Del af Indskuddene Rentetilskrivning, men naar Renterne faar Lov til at blive staaende, giver det jo ogsaa Sparekasserne Kapital at arbejde med. Det faktiske Forhold er, at den 1. Januar 1933 var Indskuddene i de danske Sparekasser 2 133 Mill. Kr., og den 1. April 1934 var de 2 180,8 Mill. Kr. De er altsaa i disse 14 Maaneder steget med 46,8 Mill. Kr., og saa er der saa vist intet Grundlag for at sige, at det er nødvendigt at ophæve Loven, for at Pengene ikke skal gaa ud af Sparekasserne.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Jørgen Jørgensen: Det ærede Medlem Hr. Krag kan ikke sige, at man, naar man ophæver Tvangsrentelovens Bestemmelser, regner med, at Sparekasseindskydernes Rente kommer i et rimeligere Forhold til Obligationsrenten, og samtidig sige, at man regner med, at Sparekasserenten ikke vil stige. (*Krag:* Det har jeg heller ikke sagt). Ja, men det ærede Medlem siger, at man maa regne med, at Banker og Sparekasser vil have Forstaaelse af Nødvendigheden af at holde Renten nede. Begge Dele lader sig ikke gøre. Banker og Sparekasser havde haft en Mulighed for ved frivillig Ordning at bringe Renten ned, men de gjorde det ikke, og det var formentlig af den Grund, det ærede Medlem var med til at gennemføre Renteloven af 1933.

Det ærede Medlem siger derefter, at de smaa Sparere er de væsentlige Indskydere i Banker og Sparekasser, og at man ikke kan holde en saa lav Rente, naar Obligationsrenten er saa høj, som Tilfældet er nu, hvor man ikke er i Stand til at faa denne Rente konverteret. Der var engang, da vi her i Tinget drøftede en Renteskat paa Obligationer. Dengang hørte vi ogsaa, at det var de smaa Sparere, der havde Obligationerne. Det er stadig væk de smaa Sparere, der skal beskyttes, men man kan nu ikke baade føre en Rentepolitik, der skaber en lavere Udlaansrente, og fortælle Befolkningen, baade smaa og store Sparere, at de kan faa en forholdsvis høj Indlaansrente. Man maa vælge sit Standpunkt. Vi har ment, at Erhvervslivets Kaar nødvendigjorde, at Udlaansrenten gik ned, og Følgen deraf er, at ogsaa Indlaansrenten gaar ned. Det har Venstre formentlig været

enigt med os om i 1933, dengang de var med til at gennemføre den Renteordning, som her drøftes. Naar Venstre mener, at Tidspunktet December 1935 er saa vanskeligt, maa jeg sige, at Venstre har dog engang her i Tinget har givet Udtryk for, at de kunde tænke sig denne Lovs Gyldighed forlænget til dette Tidspunkt.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Krag har Ordet for en kort Bemærkning.

Krag: Naar man som det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen taler om Udviklingen i Sparekasserne i Løbet af 14 Maaneder og overfører denne paa de Muligheder, som Sparekasserne har i den nærmest kommende Tid, er det Udtryk for en fuldkommen Mangel paa Forstaaelse af den ændrede Situation, thi gennem de fleste af disse 14 Maaneder har 4 pCt.s Obligationernes Kurs jo ligget oppe i Midten af 90'erne, medens den nu ligger nede omkring 80, og hvilken Virkning det vil have paa Sparekasseindskydernes Tendens til at udtage deres Indskud, det erfarer man daglig i Sparekasserne paa nærværende Tidspunkt.

Ogsaa jeg beklager, at Banker og Sparekasser, naar de var paa det rene med, at denne Lovgivning en Gang maatte bringes til Ophør, ikke har forberedt dette. Det kunde jo være gjort, men man har vel næret Forventning om, at Konverteringen — det er jo først i de allerseneste Dage, det er gaaet op for Offentligheden, at der ingenting er ved denne Sag at gøre — under en eller anden Form blev fortsat. Dette er jo nu umuligt, og derfor er det rimeligt nu at give Bankernes og Sparekassernes Ledelser den fornødne Tid til at fastlægge under frie Forhold Fremtidens Renteprogram. Dersom vi da maatte gøre den Erfaring, at dette Program gaar imod Ret og Billighed under Hensyn til de tilstedeværende Samfundsforhold, kapitalmæssigt og økonomisk, ja, saa kan man blive nødt til at gribe ind og sætte Grænser for, hvad der i saa Henseende maa foretages fra disse Ledelsers Side.

Og naar man siger, at man kunde klare denne Sag gennem Særskat paa Obligationer, saa gør jeg ogsaa det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen opmærksom paa, saaledes som jeg tidligere har gjort det, at der deri vilde ligge en overordentlig stor Fare for den danske Realkredit, thi man maa ikke blot have sin Opmærksomhed henvendt paa de nuværende Debitorer, men ogsaa paa de kommende Laantagere, og hvis enhver Kasseobligationsejer i en hvilken som helst vanskelig Situation for Statens Økonomi kan